

PEST, 1858.

51. szám. II. Félév.

DECEMBER 23.

Nagy Karácson.

„Az Ige testté lön, és bennünk lakozék.”

Enagy ünnep tárgya: az Isten fiának az időben történt születése. Az Atya- és Szentlélekkel egyenlő örök Ige a bold. Szűz méhében megtestesült, és Betlehemben egy istállóul szolgált barlangban születék, hogy minket üdvözítsen. Ez azon megható titok, melyet anyaszentegyházunk elénk terjeszt e napon, hogy higgyük, és hogy az alázatos, szegény és szenvedő Isten-ember Jézusnak nyomdokiba lépjünk.

A bünbeesett és büntetésre méltó ember-pár, miután a paradicsomból száműzeték, ennek előtte négyezer évvel hallá legelőször Istennek ezen irgalomteljes ígérését: „Az asszonynek fia a kigyónak fejét összezuzandja” (I. Móz. 3, 15.). E drágalátos szózat a lelki és testi nyomorba döntött emberiség egyedüli vigasztalása vala sok századon keresztül. A második Évának, a b. Szűznek fia, Jézus, az ördög e meggyőzője, az elesett ember talpra-állítója, az emberi-nem ujjáalkotója minden népek ohajtása- és fohászainak reményesillaga volt. Soha azonban oly hön nem epedtek utána, mint Augustus romai császár uralkodása alatt, midőn a megjövendőlt időpont, melyben a világra kell vala jönnie, valósággal el is érkezett. Mivel pedig a Megváltó születésének a proféták által eleve megjövendőlt körülményekkel össze kellett találkoznia: ennél fogva Betlehemben születék, hogy így még inkább bebizonyuljon Dávid király nemzetségéből származása. És

ugy is történék. Augustus romai császár ugyanis meg akarván tudni, hogy hány millio ember görbedez vas kormánypálcájára alatt, megparancsolá, hogy birodalmának alattvalói egytől egyig összeírassanak. E parancsolat értelmében mindenkinek oda kellett beíratás végett mennie, hol vagy született, vagy honnan családjára származását vette. A bold. Szűz és szent József is tehát Dávid király fejedelmi nemzetségének sarjadéki levén, Dávid városába, Betlehembe költözének, a hol is nevek beíraték; minekutána a romai lajstrom is bizonyítékul szolgált, hogy Jézus, Mária test szerinti fia, Dávid király ivadéka, és így az ez iránt tett jövendölések azon hiteles emlékirat által is valósultak bizonyultak. Betlehembe érkezve, sehol sem kaphatának szállást, és azért a városon kívül kénytelenítettének egy istállóul szolgált barlangba vonulni, hol is aztán a szüzek legtisztábbika, Mária, Üdvözítőnk e világra hozá, és pedig minden fájdalom nélkül: mivel ő más egyéb nők- és anyáktól különbözőleg szülése előtt és annak utána is szeplőtelenül tiszta vala, és marada. Ki képzelheti csak úgy homályosan is az ő anyai örömet és kegyeletét, melylyel szűz méhe gyümölesét, a világ Urát, ki érettünk emberré lett, legelsőbben megpillantá, és hódoló tisztelettel imádá?! Mily édes boldogságban olvadozott anyai szive, midőn arra tekintve. kit az angyalok imádnak, legelőször lebbenték el ajkai azon szót, melyet addiglan csak is maga a mennyei Atya mondhatott, e szót: „Szerelmes szent fiam!” Mily tisztelettel nyult ahhoz, kiről tudá, hogy nem csupán fia test szerint, hanem egyszersmind Ura, Is-

tene is! De ki képes a szent Szüz abbeli fájdalmas érzeteit is kifejezni, melyek közt az ég és föld legdrágább kincsét, a kised Jézust, szegényszerű pólókba göngyölgeté, és öt pusztá szalmára — a jászolyba fekteté?

Azon pillanatban, midőn e csodálatos születés végbement, úgy akará Isten, hogy ég és föld, angyalok és emberek egymással vetélkedve megtegyék köteles hódolatukat az ujszülött isten-emberi Üdvözítőnek. Tudvalevőleg az alkalommal az angyali sereget s földet betölté dics- és hálaénekével, mondván: „Dicsőség Istennek a magasságban, és békeség a földön a jóakaratu embereknek!” Amde a halandók közül kik részesültek ama legnagyobb szerenésben, kiknek engedtetett és

pásztorok. Mi is e szavakkal buzdítsuk egymást, menjünk el lélekben Betlehembe, és a jászoly előtt térdre hullva kérdezzük meg minmagunkat: mire tanít az abban fekvő isteni kised minket? . . . És az ő születési laka, a szalma és óeska pólók azt adják feleletül, hogy ő meg akar minket gyógyítani.

Az ördög Ádám és Éva őszüleincken három halálos vágást tett; és e három seb: gazdagság, dicsőség és gyönyörűség rendetlen szeretete. E rendetlen három szeretet által megvakított, mert bűnben fogantott emberiség négyezer éven át elfordult Istenétől, végeztől és nemesebb részétől. Tisztesség- és dicsőségben teremtette, az oktan állatokig alacsonyult; és mint három nagy forrás által táplált folyam, úgy

hagyatott meg, hogy az isteni Üdvözítő imadására menjenek? . . . Az ujszülött király — Jézus előtt csak is oly udvarlók levén kedvesek, kik őt megértik, és születésének szegényességét szeretik, ennekokáért nem a világ nagyainak, hatalmasainak és gazdagainak, hanem a betlehemi szegény pásztoroknak adá Isten tudokra az ő angyala által az örömhirt, mondván: „Mentek Üdvözítő született.” És ők azonnal utnak indulának és fölkeresék a szeretet csodáját, Jézust, a jászolyban őt leborulva imádnak, dicsérik. Óbenne a magasságbeli Istennek hálákat adának, elbeszélvén a halott- és látottakat többi embertársaiknak. „Menjünk el Betlehembe, és lássuk meg a történetet, melyet az Úr megjelentett nekünk”, úgy mondának a jámbor

özönlé el a föld kerekességét a tévely és gonoszság, embervér- és könyekben szott a világ, a rabszolgaság, az emberkereskedés, és az ördög sok ideig kárörömmel vigyorgott dugazdag zsákmányára. — Mi is három nagy nyavalyát öröklöttünk atyáinktól, melyek mindegyre kifejlődni és rajtunk erőt venni iparkodnak. De ime az isteni kised eljőve, hogy minket gyógygyiton, a gazdagság, dicsőség és gyönyörűség utáni rendetlen vágyaknak gyógyszeréül a szegénységet, alázatosságot és szenvedést ajánlván. Ő mintegy ilykép szól hozzánk a jászolyból: „Szeretteim! ne raboskodjatok a test, világ és ördög szolgálatában; ime én az égből szállottam közétek, hogy tanítsalak és utbaigazítsalak szóval úgy, mint cselekedettel. Én örök igaz-

ság és végtelen bölcsesség levén, a mint nem esalódhatom, úgy titeket sem vezethetlek félre; tehát énnekem higyetek egyedül, nem pedig az én tanításommal ellenkező világnak, midőn azt hirdetem: hogy a gazdagság, dicsőség, érzéki örömek, a világ gyönyörei titeket boldogokká nem tehetnek, soha de soha; mert mindezek mulandók, holott ti lelketekre halhatatlanok vagytok; azok véget érnek, a ti szív-vágyaitok pedig, ohajtásaitok véghetetlenek. Avagy saját eszetek, a magatok és mások tapasztalása is nem ugyanazt bizonyítja-e? Midőn azonban isteni Üdvözítőnk a mulandók rendetlen szeretetét roszalja, egyuttal az ember szeretetének állandó tárgyaul magát a leghőbb szeretetet, a Teremtőt tüzi ki, mondván: „Szeresd a te Uradat, Istenedet teljes szivedből és minden erődből.“ És hogy szeretetének tárgyát annál inkább megszeresse, hogy az ember, ki bünbe este óta az Isten nevének hallatára féltében remegett, ismét neki bátorodjék: e végre maga a nagy Isten emberré lön Jézusban, és a legszeretetreméltóbb, leggyöngédebb és leginkább fölbátorító alakban, kisedded gyermek-alakban jött a világra, ki noha kezdet- és végnélküli, mégis üdvösségünkért megtestesült, minélfogva nemesak megváltó Istenünk, hanem egyszersmind testvériünk, esont a mi esontunkból, hus a mi husunkból.

A kath. anyaszentegyház az isteni szeretet e csodájának emlékeül december 25-dikére ünnepet rendelt; mert ép azon nap éjféltkor, a világteremtés 4004-dik évében ment végbe a legnagyobb világesemény, az Ur Jézus születése. E napon minden áldozár három szent misét mondhat, és illetőleg mond is: az első arra emlékeztet, hogy az Üdvözítő, mint a Szent-Háromság egy Isten második személye, az Atyától öröktől fogva született; a második, hogy ugyanő az elrendelt időben érettünk emberré lett, és a bold. Szüztől született; a harmadik szent mise végre Krisztus Urunknak a mi hitünk és szeretetünk által lelkünkben végbemenő születését ábrázolja. Nem lesz fölösleges egyuttal e helyütt megjegyezni, hogy hajdan minden áldozár napjában többször, valahányszor áhitata úgy hozta magával, misézhetett; 1002-ben azonban elhatározá az anyaszentegyház, hogy napjában minden áldozár háromizben szolgálhat szent misét, mig utóvégre II. Sándor pápa, ki 1073-ban hunyt el az Urban, e szokásnak véget vetett, és csak is Nagy Karácson napján engedé meg, és van is azóta megengedve, hogy minden áldozár három szent misét mondhat.

Többire e szívboldogító nagy nap fölötti elmélkedésünk zárszava ez legyen: „Add nekem Jézus szivedet! akarlak szeretni. . . Oh ragadd el én szívemet, vond hozzád minden kedvemet, Jézus én szerelmem!.. Jézus! add reánk, mint a pásztorokra szent áldásodat, hogy örömmel hirdesse szívünk nagy irgalmadat. Add, hogy a miért fölvetted értünk a testet, veled lehessen lelkünk mennyégben! — Ugy legyen.

Devics József.

A szent éj.

Hadd mondjam el, hadd zengjem el
A lant, a dal szaván:

Mi nagy, csodás, dicső dolog
Történt egy éjszakán!

Kelet kies határain,
Hol Betlehem vagyon,
Hová oly annyi érzelem
S hő vágy ragadva von!

Megszállt egy este két utas,
Egy férfi és a nő;
Édes teher viselve ez,
Oly elfáradva ő!

Lehajtja angyalszép fejét —
Csekélyke pólya csak,
A mit magokkal utra ök
S velők hozhattanak.

S a hol pihennek a tagok,
Szép párna-ágy helyett
Kötetke széna-szalma volt,
Mi nyujta fekhelyet.

Nem botos öblü diszterem,
De puszta kis tanya,
Hová beszállva mostan ök,
Rideg s oly mostoha!

Körültök esti lámpafény:
A hold, a csillagok,
A miknek fénye a tetőn
Hozzájok átragyog.

Unalmat üző társaik:
Egypár csekély barom,
Meleg lehelletök oly enyhé,
Oly jótévő nagyon!

És itt pihent a szende nő,
A legszebb liliom; —
Szívében kettős érzelem:
A kéj, a fájdalom.

S a férfiú szemében a
Szent részvét gyöngyei;
A mit csak enyhül ő tehet,
Cselekszi, mivel.

És ott pihent a szende nő; —
Az égi bolt hasad,
S belőle most alálebeg
Nagy égi kar, csapat.

És bájos-édes dal között
Körülfonák legott;
A szende nő szíven csodás
Boldogság áradott. . .

„Mi bájos, szép, csodás, dicső,
Mi szent e kisded itt!
Ő rá ruházta Istenünk
Az ég tőkélyeit.

Boruljatok, boruljatok
A porba mindenek!

Az ég, a föld dicsérje őt,
Imádja, áldja meg!¹⁴ . . .

S az angyalok a kisedet,
Ki ime születék,
A boldogságos Szűz Anya
Ölébe fekteték.

És újra zengve éneket,
Dcsöt, magasztosat,
Elköltözék az égbe fel
A mennyei csapat.

De ott maradt a szende Szűz
Imádva magzatát,
Szent ihletében esőkolá
Sugárzó homlokát ;

Megesőkolá derült szemét,
Mosolygó ajkait. —
Ki tudná ah, elmondani,
Ki boldogságait?!

S ott térdepelt a férfú
A Szűznek oldalán,
Merengve egyre, szüntelen
Az égi nagy csodán.

És im a lég, a tájvidék,
Mely oly rideg vala!
Ez éj en át megenyhüle,
Üdülve virula.

A tél fagyát derült sugár,
Hőség váltotta fel;
Öltvén a fák zöld lombokat,
Viraggal teltek el.

A lomb hűsén vigan cseveg
A repkedő madár ;
Diszében áll a rét, mező,
Rajt illat- s harmatár.

A fürge nyáj vigan szökell
A dús mező felett ;
Távolvidékről hallani
A pásztor-éneket.

És Enga di szép völgyein
A zöldelő borág
Arany-gerezdet hoz, terem. —
Minő csodás világ!

Oh szent, oh nagy, csodálatos,
Oh messiási éj!
Történeted eldallani
Szívemnek égi kéj!!

Garay Alajos

Egy a hét főbűn közül.

(Beszély. Vége.)

II.

— Mi lesz belőlem? ah Istenem! a világnak esuf-
jává lettem. Kilépní sem merek a házból, minden em-

ber újjal mutat rám! — jajveszékkal szegény Örszike
a rideg keblü Peti előtt, ki boszusan jár fel s alá a
szobában.

— Mit törődöm én vele! szégyeld magadat, ha
tetszik. Régen elmehettél volna házunktól; miért vár-
tad be ez időt?

— Hát ki hitegetett hűséggel, házassággal? Nem
mondtam-e sokszor: a menyegző soká késik?!

— Mire vettelek volna el? — nyerseskedék a
legénytovább, — látod, hogy apám nyakára hág min-
dennek.

— Sirva látom én ezt, és nem tudok oly gondosan
összetartani valamit a háznál, mit ő el nem tékozolna;
de mi gondunk nekünk ő vele? Vonuljunk mi más haj-
lékba, s aztán szorgalom és takarékoság által helyre-
hozunk mindent; magunknak szerzünk, magunknak
takarítunk.

— Én nem akarok koldus módra élni!

— Hát mit gondolsz az Istenért?! jaj nekem, le-
szakad a szívem! . . . Szegény leány összeroskadott . .
Peti az ágyra emelte, s átment a szomszédba apólót
hívni a szerencsétlennek; ő maga a pusztá udvaron
maradt, és mérgesen rágyujtott, miközben éktelen szít-
kokat szórt mindenre, mi elejbe akadt.

E jelenet mindent elárul. Szegény Örszike! kell-e
e felkiáltásnál még többet is mondanunk?! A szána-
lom érzete fogja el keblünket, midőn e megtört virá-
got látjuk magunk előtt: halvány arczaín a keserű
esalódás bánatszíne ül, és a nem rég oly csillogó szép
szempár vajmi mélyre sülyedett a szemévek alá; csak
a dagadó mellett duzzasztja a lázas érzet, mely egész
valóján görcsösen átvonaglik . . . Szegény Örszike! Ő
egy zivatáros éjszakán elhagyá a házat, hol boldogsága
eltemtetett. Hová tünt el? e napig nincs tudva. Tán
megmenté őrangyala s a bukás után újra fölsegité?!
tán egy irgalmas lélek könyörült rajta s pártfogása
ala vette a szerencsétlent?!

Bokros Péter és Femi Lóra közt is megszakadt az
egyvetértés fonala; egymásra dörgik ok most egész vi-
lág hallatára a czimeket, miket ok ugyan kölesönösen
kiérdemelték; de a mi tollunk fél azok szennyétől! A
kéjhajhászók szívök álnokságát, aljas életmódukat, a
förtelmeket, miket elkövettek, felhányva, utzahosszat
gyalázkodnak, törnek egymásra. . . A nyilvános bot-
ránynak a közbejött hatóság vetett véget. A börtön
penészes falai közt a felkorbácsolt szenvedély, a heves-
kedés alkalmas hűtőre talált.

Ez eset után Femi Lórában volt annyi szégyen,
hogy a vidékről elköltözött, esábhálót ismeretlenek
után kivetendő . . . Jutalmát bizonyára végre is el fogja
nyerni: a földi nyomor és a léleknek furdalása lesznek
osztályrésze. A bűn büntetlenül nem marad!

Mire Bokros Péter hazakerült, Peti fia fucesán
gazdálkodott. A kevés vagyont, mi még megvolt, czim-
boráival eltékozolta végképen, hegyen-völgyön tart-
ván velök lakomát. Az apa elsörnyüködött e pusztítás
felett, a mint házába lépett, és kemény összeütközés
történt közte s kores fia között. Az első apai jogával
akart élni, a fiu meg apja nyakára nőtt, és így a leg-
botrányosabb jeleneteknek lennének tanúi, ha mint ki-
gyómarás elől nem menekülnék. Látunk kellene,

mint dühöng égbekiáltó káromlások közt a bűnös apa gaz fia ellen, ki bizakodva testi erejében, öklét magasra emeli, s szikrázó szemekkel várja a támadást eltökélett szándékkal aljas szívében, hogy a bántalmat véresen megtorolja, megfélekedzvé az írás szavairól, miket egykor édes anyja oly meleg szóval szívére kötött: „Ki szülőit tiszteli, hosszú életet él... ki átkot mond apjára vagy anyjára, a sötétségnek közepette oltassék ki világa; s ki megüti ezeket, halállal haljon meg!”

* * *

A történetek után apa s fiu meghasonlott. Mint a megszilajult mén, rohanva rohantak ők vesztőkbe...

Peti elhagyván apja hajlékát, magához hasonlókkal szövetekezett, dologkerülő csavargók közé állt, és a boszu indulatától is sarkaltatva a legoescmányabb tettekbe vetemedett. A lelkismeret is furdalta léptenyomon Örszike miatt, kinek fájdalmas képe sokszor állt előtte; végtelen hosszuvá tették a rémképek éjszakai, zajos álmait... Az Isten büntető keze nehezült reá...

Kétágon egy borzasztó fürgeteg alkalmával a gazdag árendást rablók támadták meg. Már-már bevégezték átkos munkájukat, midőn a gondos éjjőr észrevette az istentelen merényt; sietve a lakosok közül többeket felköltött, kik fejszére, vasvillára kapván, kívülől támadták meg a gazokat; ezek sem valának röstek, látván a veszélyt, mely őket környezi. A legvakmerőbb a támadók közé rohant baltáját magasra emelve s rut szitkokat ordítva... határozott férfiakra talált: egy feléje irányzott vasvilla vékonyba szurta a gyilkos szándéku rablót, mire ez a földre bukott... a felízgatott népség kemény ütésekkel torzította el a még most is ellentállni törekvőt... a többit is elérte az igazság keze.

Mire meghajnalodott, csaknem az egész község odacsődült, és bámulta kiki a kikötött rablót; az agyonszurttat sokan állták körül és szemlélgették, hogy felismerhessék. A nézők közt egy zilált hajju, rongyokba burkolt tántorgó ember is volt látható... többen a tolakodót oldalba s tovább lökték, néhányszor el is bukkott!...

— Félre innen, — riadt most rá egy erős hang — vén k...! mit keres kend itt? drágalátos fiát akarja nézni? A kötnivaló csak így kerülte ki a bitófát, mit apjával együtt rég megérdemelt!...

Bokros Péter, mert ő volt a véginségre jutott naplopó, nagyot meredt a szólóra, s ittas állapotában, eltompult észszel nem érte föl a jelenetnek egész borzasztóságát; csak nézett, nézett a hullára... egyszer csak a földre bukott eszméletlenül... a jövők az utból elrugdosták...

Ilyen sorsra jutott Bokros Péter, a fajtalan életű ember! Garay Alajos.

Karácsoni koldus.

— Költői elbeszélés. —

Sirnál állunk, le a kalapokkal!
Az igaz, hogy csak egy koldus sirja,
Kinek neve a nagyok könyvébe
Nem volt fényes betűkkel beírva;

Kinek — ámbár elég nagy az égbolt —
Jó csillaga még sem fért meg rajta;
Vagy ha talán valahol ott volt is,
Azt örökös bús felhő takarta!...

A nap, a hold hiába mosolygtak
Világtalan szemeibe néki;
Oh pedig mily édesdeden tudta
A jó Istent egy sugárért kérni!
S a sugarat nem küldte le Isten;
De küldött egy csillagot helyette,
Ki a vakot élete hosszán át
Bús világgal, de mégis vezette.

Árva gyermek volt ez, kibez így szólt:
„Légy csillaga, jó fiam, az éjben,
És ha ötet megszabadítottam,
Te neved is emlékemben lésszen...!”
És a gyermek hallgatott a szóra,
Hü vezére lett a jó öregnek;
Kértek, sirtak, és fölöttük mégis
Olyan kevés emberszív esett meg!

A tavasz — az Isten mosolygása —
S a szelid nyár gondot viselt rájok;
De ősz tájon megsiratta már a
Madár is, ha fölöttük átszállott...

„... Holnap, holnap szent Karácson napja, —
Nagy ünnep lesz, örömmünnep holnap;
Örül, vigad egész világ — vagy tán
Legfőlebb a mi könyeink folynak!...
— De nem! ma az emberek is jobbak,
Menjünk, fiam, az Isten nevében;
E szent napon nem engedi ő, hogy
Elveszhessünk megfagyva, vagy éhen...!”

S elindultak az Isten nevében;
Imádkoztak, szépen könyörögtek,
S dicsérvén a született kis Jézust,
Csokolák a hótól ázott földet.
De a háznál sütöttek és főztek,
Sok dolguk volt, — elutasították...
„Adjon Isten, jó emberek, nektek
Örvendetes szent Karácson napját!”

Szólt az öreg, megfordult a gyermek,
S fájó szívvél egy más házhoz tértek,
Hol az urak, s fényes asszonyságok
Piros kedve csak nehezen fért meg.
„Isten-adta sok éhes koldusa,
Küldjétek el, kedvünk mit zavarják!?”
— „Adjon Isten, jó uraim, nektek
Örvendetes szent Karácson napját!”

És elmentek. Boltok ajtajában
Tarka fényben Karácsonfák állnak;
Gyümölesképen ékes ajándékok
Huzzák le a viruló sok ágat.
„Ne nézd fiam, ne fájjon a szived,
Nem nekünk van az ugy se' teremtvé; —
Menjünk haza!” S a temető-árok
A két vándort nem soká befedte.

Mert a kiket az élők kivertek,
Megszenvették mellettök a holtak ;
S nem bánták, hogy lakhelyeik mellett
Élő társak bus könyei folytak . . .

Hideg éj lett ; ragyogott a csillag,
De fagyos volt fényes mosolygása ;
S az éhező megfagyott koldusnak
A kis árva másnap sirját ásta !
. . . Ássad szegény, ássad árva gyermek ;
És azután ha a sirt megástad,
Jobb lesz neked, maradj ott fölötte
Emlékkőnek, gyászoló virágnak !

K u t h e n .

Katholikus hitélet.

Agárd, nov. 21. (Vége). A népiskolák környékünkön igen díszlenek. Velenczén egy pompás, igen tágas és czélszerű iskola jött létre a nagylelkű földesuraknak és a fáradszónak lelkesnek kitűnő ajánlataikból. —

A v a s u t töltése határunkon s a szomszéd helyiségek határaiban igazi v a s s z o r g a l o m m a l üzetik ; s míg a kenyeretlen munkásnak igen hasznos keresetául szolgál, addig az ördög vánkosságából kiszedi a tollat, s a köznép henye részének bűnhajlamát előli, és így észrevétlenül, de gazdagon hat s munkál az erkölcsiségre.

Kis-Velenczén mélt. báró B a l a s s a újon épült, s illetőleg nagyított gőzmalma e környéknek nemcsak éke, mivel a felhőkig nyúló sugár-kemény büszkén tünteti ki a vidéket, és éjnek idején a megszámlálhatlan malomablak fényes kivilágítása gyönyört ad a szemnek, s a jámbor utassal roppant várost gyaníttat, hanem haszna is ; mivel jutányos áron szép mennyiségű, szapora, s oly finom liszttel tölti meg a vevő zsákját, hogy a lány kenyér fölmeteszésekor akaratlan lepi meg az embert a gondolat, hogy jó volna talán barnább kenyér is. Adjon Isten a derék jó urnak hazafias, merész és csüggedetlen vállalatához ezután is jó sikert, s néhány év előtt történt, s ezerek könyeivel siratott érzékeny veszteségét pótolja ki az ég kedves magzataiban ! — Bátorságot veszünk magunknak ezuttal egy igen szép kérelmet előterjeszteni, mely ebből áll : van a díszes gőzmalom mögött egy igen csinos dombocska, és áll a domb tetején egy igen csinos kereszt, s a kereszt körül vannak ültetve igen szép fiatal fák, és ezen kereszt bájos, kellemes helyzeténél fogva igen tekintélyesen hat az utazók lelkére, kedélye- és erényére. Hanem — van a keresztnek közelében egy deszka-épület, mely a keresztnek teljes tiszteletével nincs egészen összhangzásban, s nagyon bántja szemeinket. Azért legőszintébb ohajtásunk, hogy azon épület onnét máshová tétetnék. Jó néven lehet ezt tőlünk venni ; mert mindenütt az Isten tiszteletének élő s való nyomait akarja az látni, ki az Istent mindig és mindenütt szeméi előtt hordozza, ha nem is nyelvvel, legalább lélekben énekelve :

Téged látlak az egeknek
Magas tiszta kékjében ;
Téged látlak a vizeknek
Folydogáló tükrében ;
Nappal a nap aranyának
Ragyogó lángfényében,
Éjjel a hold világának
Reszkető ezüstjében ;
Minden időperczében,
Minden sorsban s helyzetben
Téged látlak, Istenem !
Ehem, üdvöm s mindenem. —

A „Kath. Néplap“ egyik közelebbi számában a mi kedves Garaynktól egy falusi levelet olvasni szeren-

esém volt, s fájdalmasan vettem azon panaszát, mintha valaki leveleit egerész et nek czimezgetné. Már kedves barátom uram ! ezután is mindketten, ha nem is egerészünk, legalább csak böngézzünk. Böngézzünk pedig a kath. hitélet mezején ; dicsérjünk meg minden szép erényt, s rójunk meg bátran minden bűnt, kérvén a kegyelmek Urát, hogy minket is hasonlótól megőrizni méltóztassék.

És most leteszem kezemből tollamat, mivelhogy teljesült rajtam a pusztai legények egyik nyári dala, hogy :

„Az agárdi papnak
Nines fája ;
Ha tüzet gyújt, rózsát
Rak rája ! —

Igenis, leteszem tollamat, mert a kezem fázik, a fakamrá pedig kiürült ; most már nedves vesszővel gyujtok be a kályhába, és ha égni nem akar, akkor rá rakom hosszú békettüremnek aranyozott rózsáit, hogy égjenek azok mindaddig, míg a fámát ismét meghozzák. Most pedig főlemelem a kerekasztalról agárdi tirmóssal megtöltött poharamat

„És üritem szomszéd urért
E pohárt ;
Egy pohár bor jó szomszédért
Meg nem árt.“ —

És ohajtom tiszta szivemből, hogy lelkem szomszédját, kedves Jakab szomszéd urat a jó Isten megáldja és sokáig éltesse ; és mivel itt a földön talán sohasem láthatandom, adja az ég, hogy egykor majd ott, a hol sok maradandó helyek vannak, a mennyek édes örömeiben, igazán szomszédok legyünk ! —

U t ó i r a t . A szomszéd faluban egy tehetős ur, kinek sem gyermekei, sem rokonai nincsenek, fölnevelt egy árva gyermeket, ki örököse lett volna ; de nem tudni, mi okból, megunta talán a szelid atyai kormányt, vagy talán gonosz csábítások következtében, a napokban összeszedte ruháit s nevelője apróbb kincseit, és megszökött. Mikor ezt hallám, fölkiálték : háladatosság ! és eszembe ötlött Noé hollója. —

D a n i s s .

Győr, dec. 2-án. Édes örömet adjuk a t. cz. olvasó közönségnek tudtára, miszerint „a szent-benedek-rendű pannonhegyi főapátságban ő szentségének, boldog emlékü XVI. Gergely pápának engedelmével a boldogságos szűz Mária szeplőtelen szent szívének tiszteletében egyesült, és a bűnösök megtéréseért esdeklő főmatársulat emlékjegyé“ ujra ki nyomtatván, a helybeli sajtót a napokban hagyá el nyolczezer példányban. Kapható Pannonhegyen, 100 példány 40 pkrón. — Erre vonatkozólag megjegyezzük, hogy a szent szeretet szellemével áthatott igaz keresztények Isten dicsőségét s az egész világ üdvét igazán szivökön viselik. Az istentelenségnek egész Európát vésszel fenyegető nyílt törekvése ellen 1838-dik esztendőben Párisban egy „imatársulat“ keletkezett, mely 1844. évben édes magyar hazánkban is létesítettett a Sz.-Benedek-rendének pannonhegyi főapátságában, és vidéki fiók társulatok bekebelezésére is föl van jogosítva. Csakugyan már számos távolabbi tagok részvétele örönd ; mert találkoztak buzgó lelkipásztorok, kik e szent ügyet lelkesen fölkarolva hiveikkel megismertették, és a fölveteni ohajtók névjegyzékét időről időre beiratás végett az anyatársulat helyére beküldeni szíveskedtek. Ily uton-módon beiratott Pannonhegyen a b. sz. Mária szeplőtelen sz. szívének társulatába 2094, Jézus szíve társulatába pedig 2886 személy. Minden jószívű katolikus kereszténynek, ki ezen imatársulatba fölvetetni, s ennek lelkijavaiban részesülni kíván, szükséges azon szent eltökélés, miszerint Jézus nevében önmagának folytonos jobbitása által jó keresztény akar lenni, és a társulat célját elősegíteni. Nines kétség benne, hogy sz. Bernard imádsága a bűnösök megtéréseért, mely „Emlékezzél oh legkegyesebb szűz anya Mária!“ szavakkal kezdődik, s a tagoknak minden napra elmondás végett ajánlatik, ennekutána is — az örök Ige anyjának közbenjárására — meghatja egyik vagy másik nyomorult bűnösnek szívet, miként ez megtörtént R a t i s b o n n e nevű zsidóval.

E csodálatos megtérést talán nem árt e helyütt fölemlíteni. Straszburbán lakott ezen gazdag zsidó; öt szülei mindazon ismeretek- és művészetekben, melyek az előkelő világban jelentőséggel bírnak, kiképeztették; magtalan nagybátyjától kocsit, lovat és pénzt bőven kapott, s jegyben járt egy leányszóval, kiről maga megvallá, hogy arája ritkítja párját, nálánál szelidebbet, szeretetreméltóbbat és kecsesebbet gondolni sem egy könnyen lehet. Ezen zsidó gavallér azonban vallástalan vala; mert a zsidó vallást egészen mellőzte, a keresztényt pedig gunyolta és gyűlölte. Minthogy arája még csak 16 éves vala, a házasságot el kellett halasztani; ő addig a világban körül akaráván nézni, utra kelt, és sajátságos esemény által elvetődött Romába is. Itt a keresztények iránti gyűlölete bizonyos körülmények miatt nőttön nőtt, úgy hogy nem győzte eléggé kisebbitve ócsárolni a katolika anyaszentegyházat. Midőn egykor megint csúfosan kikelt a keresztény hit ellen, Büszire nevű jámbor keresztény, mintegy isteni sugallatból, azt tanácsolta a hitgunyoló zsidónak, hogy hordozza magával a b. szűz Mária érzékepecskáját, és mondja el naponkint sz. Bernártnak fölebb említett imádságát, s így próbálja meg maga, ha é-re valamit vagy nem a katolikus hit. — Ratisbonne eleinte hangosan nevetett és vonakodék elfogadni az ajánlatot; végre mégis magára hagyá mintegy tukmáltatni az érzékepecskét és az említett imádságot, gondolván magában, hogy szíve kedveltjének majd elő fogja mutatni, mint afféle kath. neveltségességet, s tréfát üz belőle. Ő folytatá ugyan ezen időtől fogva is a kereszténység elleni gunyolódó kifakadásait; de hébe-korba az imádság is eszébe jutott, s annak szavai nem akarva is szivhurjaira hatottak.

Romában lakott ugyanezen időben az egykori francia minister, Ferronay, a vallási buzgalom példányképe. Ezt, mint hogy igen jó ismerőse volt, Büszire megkérte a végből, hogy imádkozzék Ratisbonneért. Ferronay legott beleegyezett és nyájasan válaszolá: „mondhatom neked előre, hogy meg fog térni az a zsidó.“ Ferronay másnap elméne szent misére, s ugyanaz nap este hirtelen halállal kimult. Két nap mulva, midőn Büszire szent András templomába méne, hogy Ferronay-nak eltemetetéséről rendelkezék, vele az utczán összetalálkozték Ratisbonne, kit azonnal fölszólított, hogy együtt menjenek ki kocsikázni, csupán csak addig várakozzék reá, míg némely dolgait végzendő. Ezzel ő bement a sekrestyébe, Ratisbonne pedig a templomba lépett. Büszire, a mint visszatért, észrevév, hogy követője egy kis kápolnának küszöbén térdel s orczáját tenyerével befődi; hozzája érvén, megszólítá őt, sőt vállait is érinté; de semmi feleletet sem kapván, mintegy erőszakosan fölemelé fejét. Ekkor látja, hogy Ratisbonne keservesen sir, és az érzékepecskét csókolgatja, s első szavai valának: „Oh ezen ember mint imádkozék éretttem!“ Tudnillik az elhunyt Ferronayt érté, kit pedig soha nem ismert, és arról, hogy a boldogult ő érette imádkozik, előbb semmit sem hallott. — Ratisbonne heves izgatottsága lecsillapulván, elmondá, hogy a kápolnában hirtelen nyugtalanság lépé meg, a mintegy láthatatlanná vált kápolnából nagy fényesség sugárzék ki, s a fénynek közepette világosítva sz. Mária méltóság- s kegyteljesen. Ő tüstént térdre esett, s lelkében egyszerre fölillant a legelevenebb hit és a keresztység utáni hő vágy. Ratisbonne utóbb még azt is mondá, hogy a kereszténység felőli halvélekedése, mit gyermekkorától fogva beszívott, nyom nélkül eltűnt. A jelenet pillanatától fogva belátta a kath. igazságot, noha kath. munkát még nem olvasott, s érzelme és törekvése eddigelé keresztényellenes levén. Szóval: Ratisbonne megkeresztelkedék, s arájáról, mivel őt a kereszténység fölvetelére nem bírhatá, lemondván, áldozópappá lön, s azóta mint igazi keresztény jópapi életet élve minden megengedhető módon rajta van, miszerint egykori testvéreit, a zsidókat is rábírhatta a megtérésre.

F. A.

K ü l ö n f é l é k .

— Mendlik Ágostonnak „**A Katekizmus Magyarázata** stb.“ című jeles munkája Budán a Tanodai Lapok szerkesztőjének gondviselése alatt megjelent. A nem-pécsmegyeieknek a megrendelt példányokat a Tanodai Lapok kiadó hiva-

tala fogja Budáról mindenhová a gyűjtő urakhoz szétküldözni, s így a t. aláírók azon gyűjtő urtól veszik át a példányt, kinél aláírtak. Együttal a szerző nevében fölkértnék a t. gyűjtő urak, hogy a példányokért járó pénzt hozzá Pécsre mielőbb elküldeni ne terheltessenek.

— Boldogasszony gyöngykoszorúja. Imádságos könyv, különös tekintettel „1) a szeplőtelen sz. sziv, 2) a sz. olvasó, 3) a sz. korona“ nevezetű társulatokra nézve. Egy nagyváradi paptól. N.-Várad, 1858. 16-r. 250. lap. — Néhány hónap előtt e czím alatt jelent meg egy imádságos könyvecske, mely annál inkább megismertetés- és ajánlásra méltó, mivelhogy buzgó írója czélul tűzte ki magának, általa a bold. szűz Mária iránti tiszteletet a magyar nép közt előmozdítani. Mert ha igaz, mikép a „Vezérszó“ mondja, s miről annyi tapasztalás után többé kétség nem lehet, hogy a társadalom bizonyos vesztének indul, ha csak a keresztény hit üdvözítő elveihez nem tér meg (4. lap); s ha tény az, hogy újabb és legújabb időkben a világ Megváltójának szűz Anyja iránti kegyelet nőttön nő, — mi valóban nem történik Istennek az emberiség inséges állapotja fölött könyörületos gondviselése nélkül, tekintettel a korunkbeli társadalom szükségére s nyavalyáira (6. lap): úgy az e tisztelet előmozdítani czélzó, a ker. hit üdvözítő elveihez visszaterelő eszközök mindenha igaz örömmel fogadandók, használandók s ajánlandók. Ily üdvös eszköznek tekintjük általában a jó könyveket, és névszerint a jelent is; mert, miként czime mondja, különös tekintettel 1) „a szeplőtelen szent sziv,“ 2) „a szent olvasó,“ s 3) „a szent korona“ nevezetű társulatokra nézve iratott; s melyben e társulatok eredete, czélja, szerkezete érdekesen és szép nyelven előadatik, s több helyes oktatás, elmélkedés, imádság és ének, vonatkozással szűz Mária tiszteletére s a nevezett társulatokra, foglaltatik. Ez imádságos könyv ugyan a nagyváradi sz.-olvasó-társulatnak, melynek tulajdona is, használatára van írva: úgy van azonban szerkesztve, hogy a másutt is alakult, vagy alakulandó ily társulatoknak hasznos kézi-könyvül szolgálhat. A jövedelem a nevezett társulat gyámolítására, különösen a társulati oltár ékesítésére s a társulat egyéb közajtatossági szükségleteire van szánva. Miért is az illetők figyelmébe legbuzgóbban ajánljuk. A könyv ára kötve 24, kötetlenül 20 kr. pp. Kaphatni Pesten H a r t l e b e n könyvkereskedésében. Nagyobb megrendelések itt, Nagyváradon is, a papnöveldeben elfogadtatnak. K.

— H á l a n y i l a t k o z a t. Arany menyegzőnk évfordulatán, mint éltünk egyik legbeccsesb napján, szivünk mélyében megilletődve nyujtjuk forró hálánkat a baha színe előtt azon nemeskeblű pártfogóinknak, kik az ügyefogyottak sorsán könyörülve jótéteményeikkel nemcsak elhalmoznak minket, hanem határt nem ismerő kegyöknél fogva még gyámoltalan öregségünknek sem kicsinyelve szegény hajlékunkba is személyesen alázzák magokat, és a vigasztalásnak édes balszamát csepegtetik lelkeinkbe. Magas pártfogóink közt legyen szabad itt kitűnőn fölemlíteni mélt. báró Bézsaán Klára asszonyságot Duna-Szekesön, és nagys. Tallián Sándor urbéri törvényszéki elnök urat Szegszárdon, alázattal kérvén őket: ne sértse meg nemes szerénységüket hálalatt sziveink e nyílt ömledézése, mely boldogságukért buzgó imádsággá olvad remegő ajkainkon, felsőhajtván: Isten fizesse meg jótékonyosságukat, és engedje, miszerint hosszu évek során át öntudatos boldogságban élve míg számos ügyefogyottnak könyeit letörölhessék!.. Ft. szerkesztő urat pedig alázattal kérjük soraink közlésére a nagybecsű „Kath. Néplap“-ban.

Kelt Szegszárdon, november 23-dikán 1858.

Garay János és Walter Susanna.

Szerkesztői nyilatkozat és előfizetési felhívás

a

„RELIGIO“

„Kath.-egyházi folyóirat“ jövő évi folyamát illetőleg.

A „Religio“, mint erről a t. olvasó közönség annak idejében értesítettet, jövő 1859-dik évi januárhóttól kezdve a Szent

István-Társulat birtokába megy által: jelenlegi szerkesztője s kiadója, ft. Zalka János egyetemi theol. tanár ur szives levén a társulat javára tulajdoni jogáról, és ennek következtében a szerkesztőségről is lemondani. A t. társulat megtisztelő bizodalma alulírtat hívta föl a lap szerkesztésének újbóli átvételére; s én nem hittem magamat följogosítottnak, e terhes, és ropant felelősséggel járó, mit tapasztalásból tudhatok, de fölötébb üdvös munkabani részvét megtagadására: akár úgy tekintsem magamat, mint a nevezett társulat irányában minden kitelhetőnek megkísérlésére kötelezett hivatalnokot, akár mint a kath. egyház egyik méltatlan tagját, ki a szeretetre méltó közönyének ezzel némi szolgálatot vél tehetni; s így az ajánlkozó alkalmat erre, jó lélekkel nem is utasíthatja vissza. Ez oka, hogy a szerkesztőséget, melyről, s vele a kiadói jogról is több évek előtt önkényt lemondtam, most ujlag elvállaltam.

Azt ugyan nem ígérhetem, nem merem ígérni, hogy szintoly erővel, és minden részletekre kiterjedt, általános és közvetlen utánalátással fogom e lap szerkesztését jövőre is vinni, mikép azt egykor vihettem; ily ígéret tevéséhez, és a mi becsületes emberek előtt azonos szokott az előbbivel lenni, meg is tartásához, a férfikor legerőteljesebb szakából épen tíz év hiányzik: nagy idő a rövid emberéletnek fokonkint alázálló töredékeny lépesőjén! És vakmerőség volna tölem, most ígérni azt, minek nem-telejithetése miatt valék akkor is kényszerítve az új és fiatalabb erők segélyül hívására. De mi a buzgalmat és legjobb akaratot illeti, az részemről ezután sem fog hiányozni annak, a mi csak lehető lesz, megtevésére. S ha valamiben megfogyott volna a körültekintő figyelem, az apróságokra is kiterjedni tudó gondosság, pótolandja talán egy másik, a nem épen rosszul használt idővel járnai szokott ama tulajdon, melyet a tapasztalásnak sokat jelentő nevezetével szokott az emberiség gyakorlati esze jelölni. S ez is valami.

A lap oekonomiájában nem akarván másnemű változtatásokat tenni, mint minőket annak tulajdonosa, a kiadó társulat kíván, sem czímét eredeti minőségében visszaállítani, sem tartalmát lényegesen módosítani nem fogom. Egyedül azt kívánom, hogy megmaradván a lap eddigi, esakhogy kissé nagyobbított alakjában, más tekintetben se veszítsen el semmit abból, mi annak, és ft. szerkesztőjének ez ideig méltó érdemül tudatott be; s legyen szerencsés a mindig előbbrehaladni törekvő korral több oly czimeket is eltulajdonítani, melyeknél fogva növekedő részvétre számíthatson: mi legnagyobb részben kétség kívül a tisztelt, s általam ezennel ohajtott közremunkálásra fölkért levelezők szives támogatásától, és az érdemes olvasó-közönség elnéző jóakarától függ.

Ösztönt egy vallásos tartalmu, s egyházi lap olvasására, s olvasásának ajánlására, úgy hiszem, soha sem kell a külömlényekben, a világ ingerült állapotában, a viszonyok változását jósolni szokott politikai mozgalmakban, vagyis egyedül az újságvágyat ébresztő s táplálni szerető kíváncsiságra hivatkozásban keresni. Nekem ezt tenni legkevésbé lehet kötelességem. Egy kath. egyházi lap olvasóiban sokkal mélyebben gyökeredző, s napi hirektől nem függő a vágy, mely őket az olvasásra készíti. Nekik a mindig végetlen becsü, és valóban életfontosságú amaz érdekek a legfőbbek, melyek sz. hitünk alapigazságaival összeforva, az örök lény, az Istenség teljesebb ismeretére, az életszentségre, vagyis a folytonos tökéletesbülésnek soha véget nem érő munkájára, s az ehhez erőt és reményt kölcsönöző jobb élet felőli elmélkedésre, mint a legtisztább és biztosabb kutfejű vigasztalások teljére utalnak. Mi az egyház külelétében időnkint fölmerül, mi az emberi sors változékony-ságát az események hullámzó tengerén élénk tükrözi, s majd édes remények árjába ringat, majd a gyarló test és lélek ama félelmeit kelti föl, melyek közeledtével ijedve kiált föl bennünk a testi ember: „Uram! ments meg minket; elvesztünk!” (Mát. 8, 25.) igen, ez események alkalmasok ugyan az anyagias érzelmű világnak magasabb gondolatokra ébresztéséhez: de azért nem mindenkinek, hanem csak a gyöngébbeknek szükségesek arra, hogy őket az ingatag külsőben helyezett

bizodalomtól elvonják, s a belső, zavaratlan életre figyelmeztessék. Ez lesz annakokáért lapunknak is főczélja, s nem ugyan kizárólagos, de mégis rendes tartalma. Nem az események azok, melyekre a hívőnek szüksége vagy on lelki élete föntartása végett: hanem az azok fölötti elmélkedés, az azokból merített tanulság, a már megtörténtek fölhasználása. Pedig egyházunk multja elég gazdag már arra, hogy minden újabb változás nélkül is (mely azonban a mulandóságnak szinpadul szolgáló téren, a földön, soha sem fog elmaradni,) kimeríthetlen forrásul szolgáljon a legtisztább, és boldogítani egyedül képes életbölcséségeknek.

S ez épen az irodalom-, főleg egyházi s vallásos irodalomnak fő teendője: a multnak fölhasználása, a jellének tanítására. Ez, s nem a lehetőségek tudomány, a vallások kebleknek, s így az igazságot szomjazó komolyabb értelmiségeknek legkedvesebb tanulmánya. Minden nagy gondolat és magas eszme, kellőleg kifejezve, minden nagy igazság újabb világosságba helyezve, minden előítélet-, és a valót kétségbe vonó, s elhomályosító ellenvetésnek megezőfólasa egy-egy esemény a szellemi világban, melyet az irodalom képvisel; s a ki ebben életet talál, az nem szorul a külvilág szappanbuborékaira, hogy lelke tevékenységét akkép igyekezzék fölvilanyozni, mint a szeszes italokhoz szokott szerencsétlen, kinek minden perezen újabb inger kell, mely őt lélekölő apathiájából fölrázza. Vajmi rosz készület az örökkévalóság életét élhetéshez (mely minden változás, tehát újabb események ingere nélkül fogja lelkünket betölteni) az újságvágy, és a mohó vágy, melylyel a habozó lelkek égető szomját az athenei álbölcsészet akarta kielégíteni (Apost. eselek. 17, 21.)! Azért mi a szellemi világot tápláló ama tárgyakra, melyeket jó könyveknek nevezünk, tehát az irodalomra kiváló gondot akarunk fordítani; ámbátor tudjuk, mily sok előismeret és idő kell hozzá, hogy az ember csak egy munkát is kellőleg, azaz: figyelemmel olvasson végig; miszerint annak tartalma fölül helyes ítéletet hozhasson, és akár jelességeit igazságosan kiemelje, akár hiányait részrehajlatlanul megrójj. De teendünk e részben is annyit, a mennyit tenni csekély erőnkhez képest lehető. Többet valamint tenni mi nem tartozunk, úgy más méltányosan nem kívánhat; s ha mégis némelyek erre szabadságot vesznek, könnyű magunkat ez iránt vigasztalni.

Különben a lap czélja s tartalma fölül újabb programot kibocsátani már csak azért sem tartottuk szükségesnek, mivel az idő rövidsége miatt (a legfelsőbb helyről kért átruházás csak imént történnén meg), velem sem újabb munkatársakat szerezni, sem a t. közönséget czéljaink fölül jobban felvilágosítani nem volna lehetséges, mint ezt a már néhány nap mulva ugys megjelenendő első szám által tehetni reméljük. Ebből legjobban ki fogja mindenki vehetni, mi az, a mit akarunk, a mire törekszünk, és mit Isten segítségével és a lelkes ügybarátok közremunkálásával elérni reménylünk.

A lapra minden es. k. postahivatalnál, s Pesten a Szent-István-Társulat ügynöki hivatalában (Lipót-utca, 8. sz. a.) előfizethetni; az előfizetési díj maradván, mint eddig, félve postán járatta 5 frt pp. (uj pénzben 5 frt 25 kr.), helyben pedig házhoz-hordással 4 frt 40 kr. pp. (uj pénzben 4 frt 90 kr.). Egész évre, helyben 9 frt 20 kr. pp. (uj pénzben 9 frt 80 kr.), vidékre pedig postán 10 frt pp. (uj pénzben 10 frt 50 krral) fizethetni előre.*) Kelt Pesten, decemberhó 21-én 1858.

Somogyi Károly, s. k.
a Szent-István-Társulat igazgatója,
sz. Theologia doctora, s a „Religio“ kath.
egyházi folyóirat felelős szerkesztője.

*) Minden kétség és félreértés elhárítása végett egyuttal azt is szükségesnek tartom kinyilatkoztatni, hogy a „Családi Lapok“ at nem szándékozom megszüntetni; sőt inkább a jelenleg több időt kívánó sürgetős teendők elintézése után, azok megjelenése rendesebb időszakokhoz fog kötvé lenni. A közbejött tetemes változás szolgáljon mentségül, ha t. olvasóim békétüreséért, s illetőleg a már különben is tanusítottnak meg nem vonásáért ujlag esdek.

KIADJA A SZENT-ISTVÁN-TÁRSULAT; FELELŐS SZERKESZTŐ: **LÁDÁS RUDOLF.**

PESTEN, 1858. NYOMTATJA EMICH GUSZTÁV, BARÁTOK-TERE, 7. SZÁM.